

Sober verteltheater van en met een (eventjes vloekende) Bruno Vanden Broecke

© Koen Broos

3,5 / 5

Voorstelling - Liefde is van hout

Regisseur - Raven Ruëll

Gezelschap - /

Locatie - /

Cast - Bruno Vanden Broecke, Esmé Bos, Bart Voet

Samen met Esmé Bos en Bart Voet schreef, vertelt (en zingt) Bruno Vanden Broecke het levensverhaal van een stevige den en de familie die decennia lang rondom hem leeft. Het resultaat? Sober verteltheater van en met een (eventjes vloekende) Bruno Vanden Broecke.

'De verbeelding is godverdomme op den duur het enige wat we nog hebben.' Die vinnige zin floept er ineens uit. Wellicht gepland maar onverwacht scherp en misschien wel de belangrijkste zin van het verhaal dat Vanden Broecke – die vorige jaar nog schitterde als [boer Wortel](#) en nu wordt bijgestaan door zangeres Esmé Bos en muzikant Bart Voet – vertelt in *Liefde is van hout*.

Wanneer je de zaal betreedt waar dit stuk speelt, is het even schrikken. Want er staat geen groots decor op de scène. Er is evenmin een oogstrelend klein decor te bespeuren. Er staat enkel een zwartgelakte vleugelpiano – met de toetsen naar de zaal gericht. Naast de piano staat aan weerszijden een stoeltje. En een pupiter. Dankzij een spot oogt de vleugel van de piano van goud. Dat is het enige 'folieke' dat de makers zich permitteren.

Het wordt nóg wat vreemder wanneer het trio opkomt. Want over hun kostuums is nagedacht: zo sober en onopvallend mogelijk. Dus staat Vanden Broecke op de scène in een plunje waarmee je hem ook in zijn woonkamer kan aantreffen: onopvallende grijze, jeans, truitje, mutsje en zijn favoriete, kleurloze sneakers. Ook Esmé Bos en Bart Voet lieten de deur van hun kleurkast vol prachtig, stralende podiumoutfits dicht. Wat wél opvalt: Bart Voet gaat met de rug naar het publiek aan de piano zitten. Zo blijft hij de hele tijd zitten.

In dit verhaal over een boom die door een ontroerende toevalligheid als klein zaadje op het erf van de familie Van der Stee belandt, primeren niet de decorachtige tierlantijnen maar de verbeelding van het publiek.

Het is wennen. Maar de nachtegalenstem van Esmé Bos en de meesterverteller die Bruno Vanden Broecke is zorgen voor 'afleiding'. Exact dat is de insteek van regisseur Raven Ruëll. Want in dit verhaal over een boom die door een ontroerende toevalligheid als zaadje op het erf van de familie Van der Stee belandt en er het wel en wee van de familie – onder wie zoon Jan voor wiens charmes Esmé Bos ooit viel – primeren niet de decorachtige tierlantijnen maar het degelijke canvas voor de verbeelding.

'Canvas voor de verbeelding?' Precies. De rug van Bart Voet, de vrij kleurloze outfits zorgen ervoor dat er amper visuele afleiding is. Daardoor kunnen Bruno Vanden Broeckes woorden en de daartussen verweven zang en pianoklanken maximaal de fantasie van de toeschouwers prikkelen. De kleurloze outfits worden het canvas waarop de 'film' zich afspeelt die woorden en muziek in je hoofd doen ontstaan.

Liefde is van hout is in de eerste plaats een ingenieus opgebouwde familiehistorie vol passie, geluk maar ook dood en ongeluk. Subtiel muzikaal begeleid. Al zit er tussen de gesproken en gezongen regels door – en op het einde ook expliciet – nog een andere nood verweven. Het verhaal start in de vorige eeuw en eindigt vandaag. In een wereld waar bomen vaak sneuvelen voor economische doeleinden. En dan komt die zin: 'De verbeelding is godverdomme het enige wat we op den duur nog hebben.'

Liefde is van hout is sober verteltheater van en met een (eventjes vloekende) Vanden Broecke. En bovenal het simpelste bewijs hoe nodig de verbeelding is, en hoe onmisbaar bomen zijn.